

BODÓ MÁRTA

HÁZASJÁTSZMÁK

(pszichológusnál)

– Kényszerképzeteim vannak. Elképzelem, naponta ötször-hatszor is, gyors egymásutánban, ahogy előttem fekszik, én meg letolom a nadrágom és izzadt valagába tolakodom. De öröm helyett utálatot érzek, kényszert. Megteszem, miközben máshová képzelem magam, mohára, patakpartra, hús fák ölére.

– Mondja el neki! Lehet, hogy neki is megváltás lenne.

– Nem fog menni. Most abban a periódusban van, hogy nem beszél, nem panaszkodik, nem oszt meg semmit, lenyeli, hallgat, néz, eltűr mindent. Nem kell mindig mindenről beszélni, nem kell minden átsuhanó érzést kimondani, ezzel jött haza legutóbb.

– Sebaj, mondja maga, hogy vége, hogy nem vágyik a testére, a meleg nedveire, a bugyogásra, az egyesülésre.

– Ezt sem mondhatom, mert a másik kényszerképzete, hogy ő jó feleség lesz mostantól, és ehhez hozzátartozik, hogy naponta ötször elém fekszik széttárt lábakkal, lehúzott bugyival, beillatosítva, miegymás, arcán a megadás kényszere, hogy ő is tud ám olyan lenni, mint mindenki más, szolgálni, kiszolgálni. Nekem nincs más választásom, mint hogy vegyem a lapot, belemenjek a házadiba, erővel is magamévá teszem, jobbik eset, ha csuszszanak, mert izzadt-lucskos, de sokszor élvezet sincs benne, mert száraz, kényszeredett, azért próbálkozik, mert így mondták, így hallotta az asszonyklubban, hogy ha már hasán át nem tudja fogni a férfit, mert pocsekul, tehetségtelenül főz, akkor így kell megtartani. Gyűlölöm a gondolatot is, a látvány álmomban rémségével kísért. Nem akarok se fiatalt, se öreget, se semmilyen, csak egyedül feküdni a mohaágyon, páfrányok árnyékában, mellettem zúgjon a patak és senki ne kényszerítse rám magát szelíd erőszakkal, a kötelességteljesítés kényszerével.

– Ki erőszakol kit?

– Ő engem ezzel a jóasszony szokással! A fenének kell egy szőrös valag feleségnek. Nem kúrni akarom, hanem ölelni, ízlelni, bevenni, kóstolgatni és kóstoltatni magam, suttogni vicces, pajzán szavakat, választ kapni a megjegyzéseimre, továbbfűzni a gondolatát, megosztani az álmaimat... De ő csak elém fekszik, fel se néz, odahúz, a blúzát ki se gombolva, az altestét kínálja fel, majd amikor úgy itéli, végeztem, elégedetten fújtatok, kisurran a szobából, bebújik az előkészített térdnadrágba, ott folytatja a házimunkát, ahol egy pillanatra abbahagyta, fogát összeszorítva súrol vagy moso-

BODÓ MÁRTA (Kolozsvár) író, szerkesztő. Magyar-angol szakon szerzett tanári diplomát, majd Budapesten teológiai tanulmányokat folytatott. 2007-ben doktorált a BBTE RK Teológia Karán. 1993 óta a Keresztény Szó és Vasárnap katolikus lapok munkatársa, jelenleg főszerkesztője. Négy kötete jelent meg, írásai-val tanulmánykötetekben is jelen van. Rendszeresen közöl kritikát.

gat, elősövényt nyír, számba se vesz, még csak nem is kémeleli, valóban elégedetten mászom-e elő a szoba homályából, ahol otthagytam, ahová újabb pár óra múlva ugyanúgy, szertartásosan, kimérten, száraz tényszerűséggel bevezet újra.

(párterápia)

Barátaim. Rég házások, nagy szenvedéllyel bújták egymást az első években. És jött az első, a második, a harmadik gyerek... A negyedik úgy lett – nevetve mesélték –, hogy gumit használtak, a végén vették csak észre, hogy kihatott az óvszer: szív alakú lyuk tátongott rajta. Meg is lett a legkisebbik, egy végtelenül komoly, szorgalmas, tehetséges kislány. Az asszony húsz évig háztartásbeliként egyengette a család mindennapjait. A férj egyre nagyobb intenzitással, egyre aktívabban vetette bele magát az üzleti életbe, céget alapított, fejlesztette, külföldi partnerek, kapcsolatok, utazások, tárgyalások. Fejlődött a vállalkozás, az ország egyik legmenőbbje a szakterületén, ma már dől a pénz.

Barátnőm szinte a mélyszegénységből küzdötte fel magát, a bejárónó után újra végigporszívózta a szőnyeget, port töröl, még a függönykarant is leszedi. Maga vásárol be, mert szereti megnézni, mire adja a pénzt: a legolcsóbb árut veszi ma is, és büszke, hogy a semmiből út össze több fogást. Este sugárzó arccal találja a „kőlevest”, és éhezésben felnőtt testvérei nevében is vérig sértődik, amikor barátom, a férj a tányért félretolja, a jégszekrényhez megy, és az egyik fiókból kaviárt, lazacot vesz elő, azt eszi.

Barátom sugárzó arccal érkezik haza, hogy megint micsoda üzletet ütött nyélbe, de elmondani már nem tudta elmondani a sikert, mert asszonya szinte lerohanja a panaszáraddal: hogy sajog a dereka a hajlongástól, a térde a cipekedéstől, a gyerekek megint komiszkodtak, a tanárnő beírt az ellenőrzőbe, hiába, a kamasz fiaikat mégiscsak a férfi kellene kiossza... Egy idő után egyre később érkezik haza: inkább elmegy a külföldi partnerrel vagy a munkatársakkal egy elit klubba, zenét hallgatni, ingyencségeket bekapni, örülni a sikereknek, amelyekről főleg nekem mesél. Sokszor visz haza, miután a barátnőmet meglátogatom, olyankor egy órát is ülünk az autóban, csak sorolja az üzlet részleteit, meg azt is, mennyire szereti az asszonyt, de fárasztja a garasoskodása, az, hogy csak a gyerekek csínytevéseiről beszél, és ha elviszi egy elegáns helyre, fészkelődik, nem találja a helyét, nemhogy értékelné a figyelmességet, de valami újabb elégedetlenséggel elrontja a hangulatot.

Barátnőm a reggeli kávénál sorolja a panaszát: érdektelen a férje, unot-tan bújik belé, amikor ő hajnalban, még álomtól lucskosan felkínálja magát, a hálóinget félrehúzva, ímmel-ámmal végzi a dolgát, szürkék a reg-gelek, ízetlenek a nappalok, az éjszakák, nehezen kezelhetőek a gyerekek, a férje, mintha nem is a saját gyerekeiről lenne szó, sose szól rájuk, értet-lenek az emberek, romlott a világ...

Barátom délben ebédre hív, és kibukik belőle: ízetlen otthon az étel, szürke, formátlan, kelt tészta ízű, állagú az asszony, beszűkült, unalmas, holt tömeg. Ebéd után még meghív egy kávéra, a szemközti elegáns szepa-réba. Odahajol, a könny is végigsordul az arcán, látom, hogy szenved. Szótlan hagyom, öleljen hévvel, szenvedéllyel, csak hogy estére hazatér-hessen sötét életébe, és folytassák változatlanul: mint akinek jobb dukál, mint akinek jobb sose jár.

(esti mese)

Anya és apa szeretik egymást, ne sírj.
Anya és apa gyilkolják egymást, ne lásd.

LAKATOS-FLEISZ KATALIN A fileflancos

Roxána, mióta a kisboltban dolgozott, minden nap nyolckor kelt. Szerette tartani ezt a ritmust, az volt az érzése, ezzel saját életét is kézben tartja. Megszokta már ezt a munkát, nem járt sok vesződéssel, csak át kellett mennie a szomszéd utcába. A beszélgetni vágyó nyugdíjasokat rendszerint egy pár formális kérdéssel lerázta, úgy tett, mintha borzasztóan el volna foglalva a kitett áruval. Különben is, ha egy kis magányra vágyott, ott volt a raktár. A fizetés persze nem nagy, de arra elég, hogy a kötelező számlák kifizetése után még maradjon a kedvenc szózt, pirított szotyira, amiből minden este a tévé előtt legalább egy csomaggal fogyasztott. Kiterített újságpapírra kell dobni a héjat, majd mikor megtelt, össze-gyűrni héjastul és a kályhába dobni. Jó nézni, ahogy hirtelen lángra kap. Úgy.

Roxána már jó néhány éve letett arról, hogy férjhez menjen. A faluban amúgy is vénlánynak számított, és ebből a falubeliek nem is csináltak titkot. Még előtte sem. *Kár, hogy ott vénülsz meg apád nyakán, pedig milyen szép kislány voltál* – mondogatták. A vénlányság már egy kialakult státusz, ahhoz már nem is közelednek. Minek felbolygatni a kialakult rendet. Még néhány éve bántotta, de most már megszokta ezt is. Különben is hol lehet itt ismerkedni? A legközelebbi kisváros jó tíz kilométerre van. Üljön be egy kávézóba, és szólíttassa le magát? Igaz, volt már egy-két ilyen kalandja is, de a fiúk néhány találkozás után továbbálltak. Nem jött ki belőle semmi. Így hát rendszerint kinyúlt tréningben téblábolt, volt, hogy a boltba is abban ment. A haját, ha egy hétig nem mosta meg, szorosán összegumizta. Annak a pár nyugdíjasnak, aki a napi tejért-kenyérért jön, meg a néhány falualji nagycsaládosnak így is jó. Akik meg valakik, a lelkészek, polgár-mesterék kocsiba ülnek, és bemennek a városi a szupermarketbe.

Persze azért az ő telefonja is megszólalt néha, de csak azért, mert mióta csak léteznek, a telefonok dolga, hogy időnként megszólaljanak. Internetet is böngészett néhanapján, de csak a jól ismert oldalakat. Mivel angolul csak néhány szót ismert, hamar elfáradt a szeme a szótárazásban, mindig a kedvenc női portálján kötött ki. Egyszer az egyik falubeli lány jött el hozzá, hogy hát menjenek együtt narancsot szedni Portugáliába, jól keres-nének, szállás, egészségbiztosítás, minden meglenne hozzá. Csak menjen vele, mert ő egyedül nem megy. Akkor sokat töprengett, végül úgy határo-zott, nem megy el. Mert minek? Reggeltől estig monoton munka, aztán

LAKATOS-FLEISZ KATALIN (1978, Nagykároly) iro-dalmár. Doktori tanul-mányait Debrecenben és Finnországban végezte. Tanulmányt, esszét és könyvkritikát publikál.